

Ordfører for det radikale Venstre (Moesgaard-Kjeldsen) ryster paa Hovedet. Jeg er nu ikke sikker paa, at en Mand, der har været Stadsingeniør i København, er bedre til det end den Mand, der har gaaet Skolen igennem i alle de praktiske Led indenfor Statsbanerne og derved efterhaanden har erhvervet sig en saadan Indsigt, at han er i Stand til at staa i Spidsen for Statsbanerne. Generaldirektøren synes ogsaa selv at være af den Opfattelse. Han skriver nemlig i sin Indstilling, at han ikke er klar over, at Generaldirektøren ubetinget skal tages ude fra, han mener, at det kan være en Avancementsstilling, men at man kan komme i den Situation, at der ikke indenfor Etaten er Folk, der egner sig til Stillingen, og saa kan man ude fra tage en Mand til en højere Løn, medens man ellers fastholder de 18,000 Kr. Jeg kan heller ikke se, det er absolut nødvendigt at tage ham ude fra.

Dernæst kommer der et Spørgsmaal, der staar i Forbindelse hermed, nemlig Spørgsmaalet om Tantiemen. Udvalget havde foreslaaet, at de Embedsmænd, som har Tantieme i Dag, skal beholde denne paa den Maade, at man skulde regne med Gennemsnittet af de sidste 5 Aars Tantieme, og det Beløb, der derved fremkom, skulde de have udbetalt, indtil de efterhaanden naaede saa højt op i Lønning, at denne var lige saa høj som deres hidtidige Lønning sammen med Tantiemen. Generaldirektøren syntes imidlertid ikke om dette. Han vilde have, at den Tantieme, de havde faaet, skulde være en livsvarig Nydelse, og Ministeren følger Generaldirektøren og fastslaar, at Gennemsnittet skal ikke beregnes efter de sidste 5 Aar, men for hele den Tid, da der har været udbetalt Tantieme, og uanset hvor højt vedkommende kommer op i Lønning, skal de beholde Tantiemen, saa længe de lever, idet der blot er den Begrænsning, at der er enkelte, der ikke kan naa op til en højere Løn end 12,000 Kr. Jeg har ved at læse det Afsnit i Generaldirektørens Indberetning eller Svar glædet mig ved at se den Interesse, som Generaldirektøren viser for sit Personale. Det er altid rart, at se, at en Mand, der staar i Spidsen for en stor Administration, ikke blot tænker paa sig selv, men ogsaa paa sit Personale, og jeg blev glad ved at se den rørende Omhu, Generaldirektøren viser for, at hans Personale ikke skal komme til at lide noget Tab ved den foreslaaede forandrede Ordning af Tantiemeforholdet. Desværre har

jeg aldeles ikke kunnet opdage nogen tilsvarende Interesse, naar der har været Tale om Forholdene nedad. Det er kun, naar Talen er om de højere Embedsmænd, den, som omgaas ham, at man mærker noget til hans Interesse i denne Henseende. Naar vi har siddet i Finansudvalget (eller paa andre Pladser og har forhandlet om noget saa simpelt, som man skulde anse det for at være, som dette, om en Snekaster skulde have sin Løn beregnet efter den Timebetaling, som er den gængse paa hans Egn, kan vi nok saa meget være enige om, at det er rimeligt, at Snekasteren bør have lige saa meget i Dagløn, som en privat Mand betaler paa vedkommende Egn, Generaldirektøren og med ham Ministeren siger imidlertid, at det er et urimeligt Krav, at han skal have lige saa meget i Dagløn, naar Statsbanerne bruger ham, som han faar hos en privat Mand. Det vil sige: Det siger Ministeren ikke, men det siger Generaldirektøren. Ministrene stiller sig altid velvilligt, men det ulykkelige er, at Ministrenes Velvillie varer altid kun saa længe, indtil den skal give sig Udtryk i Handling, og saa sker der en Historie — saa skifter Ministrene. Ogsaa i Aar har den højtærede Minister stillet sig uhyre velvilligt, men jeg er sikker paa, at det alligevel ikke bliver til noget med at gennemføre denne Velvillie i Handling, for Generaldirektionen har mange Udflugter og skal nok vide at holde det gaaende indtil næste Aar, uden at der bliver gjort nogen Forandring, og Snekasterne vil derfor fremdeles faa 25 Øre i Timen, hvor der af andre betaales 35 Øre i Timen. Det har jo ogsaa kun liden Vægt for Generaldirektøren, hvordan en Snekasters Lønning er. Paa det Omraade skal der spares. Det er ikke Folk, der har 7,000—8,000 Kr. i aarlig Lønning, og saa hører Generaldirektørens Interesse op — tilsyneladende i alt Fald. Jeg har da aldrig lagt Mærke til, at han har lagt sig i Selen for at faa de lavt lønnede Folks Lønninger forbedret. Jeg gaar nemlig ud fra, at hvis han havde haft en saadan Interesse, vilde en Minister, som dog har stillet sig velvilligt overfor saadanne Spørgsmaal, have ført en Forbedring for saadanne Funktionærer ud i Praksis. Men Generaldirektøren er den blivende, og Ministrene er de skiftende, og Generaldirektøren har derfor stadig kunnet holde igen overfor de skiftende Ministres Ønsker. Derfor glæder det mig, at Generaldirektøren dog viser, at han har Interesse for nogle af sine